

Arrest

nr. 105 258 van 19 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Bati Kot in de provincie Nangarhar. U bent een Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. U werkte in Jalalabad en Kaboel als metser en u verkocht eveneens groenten op de markt. Uw broer werkte als ingenieur voor de Amerikanen. Voor uw vertrek naar België werkte u als ‘kalindar’, het hulpje van een chauffeur die brandstof leverde aan de Amerikanen. Er werd een dreigbrief gestuurd omwille van jullie werk. Drie tot vier keer reed u met de chauffeur van Torkham naar Kaboel. Op een dag stopten jullie aan het tankstation in Achi Khel om te overnachten. 's Nachts werden jullie opgebeld met het nieuws dat de tanker in brand stond. Toen u 's ochtends ter plekke ging, waren er al Amerikanen en mensen van het Nationale Leger aanwezig. Jullie contacteerden de verantwoordelijke voor de firma in Karachi en jullie kregen een andere vrachtwagen. Ongeveer vier keer bent u nog meegereden met deze

vrachtwagen, maar de laatste keer werd u samen met de chauffeur ontvoerd en meegenomen naar een donkere plaats. Vijftig dagen werd u gevangen gehouden tot men u het voorstel deed om met een tanker een aanslag te plegen op de luchthaven van Bagram. U accepteerde het voorstel, maar toen u thuis arriveerde contacteerde u uw broer. U bleef vijftien dagen thuis zonder het werk te hervatten en in die periode had uw broer uw vlucht naar het buitenland geregeld. Op 20 mei 2011 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een curriculum vitae en een opsomming van het takenpakket van de persoon die u uw broer noemt.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst is het zeer opmerkelijk dat u bent blijven werken voor het bedrijf ondanks het feit dat er een aanslag gepleegd was op het voertuig waarmee het werk werd uitgevoerd. U gevraagd waarom u, het gevaar kennende, niet meteen gestopt bent met dit werk na de aanslag, stelde u gewoonweg dat het 'goed betaalde', dat er 'geen ander werk' voorhanden was en dat u het voor uw vaderland deed (CGVS 20 december 2011, p.13). Toch stelt u uw verklaringen nadien bij door te zeggen dat er wel ander werk beschikbaar was, alhoewel niet goed betaald, maar dat u het werk als 'kalindar' nu eenmaal graag deed (CGVS 20 december 2011, p. 14). Vervolgens begint u te spreken over de problemen die ten gevolge van deze keuze tot uw vlucht hebben geleid. Er kan echter gesteld worden dat zulk een laconieke houding niet echt getuigt van een grote vrees, terwijl u toch indirect betrokken was bij een aanslag uitgevoerd door de taliban. Het moet u destijds dan ook bekend geweest zijn dat uw beroep risico's inhield. Het feit dat u onbekommerd nog blijft werken voor dezelfde firma en op dezelfde route is dan ook onverklaarbaar. Des te meer ook omdat u een oudere broer had die een inkomen kon garanderen voor de familie (CGVS 20 december 2011, p. 5-6). De keuze om verder te doen met dit werk is dan ook zo onverklaarbaar dat er zeer grote twijfels ontstaan over dit element in uw asielrelaas. Ten tweede is het niet geloofwaardig dat de taliban u zo lang vasthielden en u dan toch na bijna twee maanden gevangenschap laten 'vertrekken' zonder dat zij concrete afspraken koppelen aan uw vrijlating. U spreekt weliswaar over de voorwaarde dat u hen zou opbellen aan de grens wanneer u onderweg was met een vrachtwagen (CGVS 14 januari 2013, p. 3-4), maar dat lijkt allemaal maar heel vaag afgesproken te zijn. U immers gevraagd wanneer u dan precies die opdracht moest vervullen, stelde u dat het voor de 'volgende keer' zou zijn wanneer u een lading vervoerde, deze maand of volgende week. Even later voegt u dan weer toe dat u zou gezegd hebben dat u binnen de twee weken iets zou regelen (CGVS 14 januari 2013, p. 4). U meer duidelijkheid gevraagd over de precieze vertrekkdatum, legt u uit dat u eerst een procedure moest opstarten om de grens over te kunnen steken. Deze procedure heeft u echter nooit opgestart, aangezien uw leven anders 'in gevaar' zou zijn omdat u de opdracht zou moeten uitvoeren (CGVS 14 januari 2013, p. 4). Nochtans kan er verondersteld worden dat de taliban, die het blijkbaar nodig vonden om u niet minder dan 50 dagen op te sluiten, de controle zouden behouden over de situatie. U werd naar eigen zeggen immers beschuldigd van spionage en u werd mishandeld (CGVS 14 januari 2013, p. 4). U was dan ook eerder een vijand dan vriend voor de taliban, te oordelen naar uw lange en moeilijke opsluiting. Het is in deze context totaal onlogisch dat de taliban u na een lange opsluiting zomaar zouden laten gaan, terwijl ze noch uw adres, noch uw telefoonnummer kenden (CGVS 14 januari 2013, p. 4-5). Bovendien werd u niet gecontacteerd na uw vrijlating en zou er geen druk geweest zijn om uw vertrek, en de aanslag, spoedig te regelen (CGVS 14 januari 2013, p. 4). U zou zelfs 15 dagen, in uw eerste versie van uw asielrelaas zelfs 25 dagen, voornamelijk thuis gezeten hebben alvorens te vluchten (CGVS 14 januari 2013, p. 3-4; CGVS 20 december 2011, p.13). Deze elementen wijzen er niet alleen op dat uw arrestatie en gevangenschap ongeloofwaardig zijn, u gaf ook op geen enkele manier te kennen dat u nog gezocht werd door de taliban na uw vrijlating. Uw verklaringen ontberen dan ook geloofwaardigheid. Ten derde leek u tijdens het tweede gehoor op het CGVS vergeten te zijn dat u op het eerste gehoor en op het gehoor van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ; Vragenlijst d.d. 12.10.2011, p. 3) melding had gemaakt van dreigbrieven waarin uw broer en uzelf beschuldigd werden van samenwerking met de buitenlanders (CGVS 20 december 2011, p. 14). Immers, u gevraagd of de taliban brieven hadden gestuurd waarin u vermeld werd, ontkende u dit. Pas nadat u eraan herinnerd werd dat u eerder wel sprak over dreigbrieven, beweerde u dat er één brief was, niet verschillende brieven zoals u verklaard had aan de DVZ (CGVS 14 januari 2013, p. 5). Uw vergeetachtigheid bevorderde andermaal uw geloofwaardigheid niet. Ten slotte moet er nog bemerkt worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat uw broer werkelijk voor de Amerikanen werkte en dat ook u dientengevolge in de schijnwerpers kwam te staan. Uw informatie over het werk van uw broer strekt niet verder dan een korte beschrijving van zijn werk als ingenieur, 'hij bekijkt wegen', en u noemt enkele provincies op zoals

Kandahar, Helmand en Uruzgan zonder de exacte plaatsnaam te geven van de plaatsen waar hij zou werken (CGVS 20 december 2011, p. 5-6, 15). De naam van de organisatie waar hij voor werkt, kende u niet, hoewel dit toch een zeer belangrijk gegeven is. U stelde slechts dat hij 'voor de Amerikanen' werkte (CGVS 20 december 2011, p. 15). Aan de hand van uw verklaringen kan er geenszins geconcludeerd worden dat uw broer een risicoprofiel had in Afghanistan en dat hij daadwerkelijk voor de Amerikanen werkte. Uw verklaringen zijn dusdanig vaag en onwetend dat er veeleer vastgesteld wordt dat u dit element heeft toegevoegd aan uw verhaal in functie van uw asielrelaas. Andermaal kon u niet overtuigen. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een taskara, een curriculum vitae van de persoon die u uw 'broer' noemt, een opsomming van verschillende taken van de persoon die u uw broer noemt, een envelop. Wat uw taskara betreft, uw afkomst wordt op zich niet in vraag gesteld, doch een taskara op zich heeft geen werkelijke bewijswaarde aangezien deze gemakkelijk te vervalsen is. Dit blijkt ook uit informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Het curriculum vitae van uw 'broer' draagt weinig bij tot uw asielrelaas aangezien uit de beschrijving niet blijkt dat deze persoon uw broer is en u klaarblijkelijk niet de inhoud kent van dit document. Zo staat er nergens te lezen in de C.V. dat deze persoon een ingenieur is, noch dat hij wegens controleerde voor een organisatie. Deze persoon werkte op de administratieve dienst en later op de dienst opleidingen van de Afghan Development Association (ADA). Daarenboven is het bevreemdend dat uw broer, die enkele jaren ouder is dan u, haast tien jaar in Pakistan gewoond zou hebben (zie Educational Background op de CV) en u steeds in Bati Kot in de provincie Nangarhar woonde (CGVS 20 december 2011, p. 3). Ook het tweede document, de takenlijst, die u neerlegde kan bovenstaande observatie niet weerleggen. Het is een opsomming van opdrachten van de ADA betreffende hun landbouw en veeprogramma. U heeft dan ook op geen enkele manier bewezen dat u ook maar iets te maken heeft met de ADA of dat uw broer voor deze organisatie werkte. Het feit dat u deze documenten neerlegde zonder zelf inhoudelijk op de hoogte te zijn van het werk dat uw broer deed, kan dan ook uw asielaanvraag niet versterken. Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw beroepsactiviteiten in Jalalabad, u hebt daar immers drie à vier jaar gewerkt, en gezien er nergens uit uw verklaringen blijkt dat u daar niet opnieuw terecht zou kunnen (CGVS 20 december 2011, p. 3), dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afgaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afgaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.2. Stukken

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij het rapport *Daily incident rate in province Nangarhar* bijbrengt. Als bijlage bij het verzoekschrift bevindt zich echter enkel een rapport van ANSO met als titel *Quarterly Data Report Q. 3 2012*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielaanspraak.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat het onverklaarbaar is dat verzoeker onbekommerd voor dezelfde firma en op dezelfde route bleef werken, temeer omdat verzoeker een oudere broer had die een inkomen kon garanderen voor de familie. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij dit vooral deed uit idealisme, namelijk voor zijn vaderland. Uit het gehoorverslag blijkt echter niet dat het vaderland voor verzoeker de voornaamste reden was om dit werk te blijven doen. Op de vraag of verzoeker naar ander werk had gezocht antwoordde hij immers dat hij wel ander werk kon vinden maar dat dit voor hem niet voldoende was om te overleven en dat hij zijn werk als *kalindar* graag deed (gehoorverslag 20 december 2011, 13-14).

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het totaal onlogisch is dat de taliban verzoeker na een lange opsluiting zomaar zouden laten gaan, terwijl ze noch zijn adres, noch zijn telefoonnummer kenden. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de taliban verzoeker en zijn broer wel degelijk kenden, dat ze overall connecties hebben en dat mensen van zijn dorp hem waarschijnlijk verraden hadden. Deze verklaring komt echter niet overeen met wat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde. Toen stelde hij immers dat de taliban hem misschien zochten maar dat hij niet dacht dat ze wisten waar hij woonde (gehoorverslag 14 januari 2013, 4).

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het totaal onlogisch is dat de taliban verzoeker na zijn vrijlating niet hebben gecontacteerd en er ook geen druk zou zijn geweest om de aanslag spoedig te regelen. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de taliban wisten dat ze moesten wachten tot verzoeker opnieuw een opdracht voor het bedrijf moest uitvoeren. Tijdens het gehoor verklaarde verzoeker echter dat hij tegen de taliban had gezegd dat hij binnen twee weken iets ging regelen (gehoorverslag 14 januari 2013, 4). Bijgevolg mag worden verwacht dat de taliban hem op zijn minst na twee weken zouden contacteren en onder druk zetten. Verzoeker bleef immers nog vijftien dagen thuis (gehoorverslag 14 januari 2013, 3-4) en blijkbaar wisten de taliban dan toch waar verzoeker woonde.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen leek vergeten te zijn dat hij op het eerste gehoor en op het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding had gemaakt van dreigbrieven waarin hij en zijn broer beschuldigd werden van samenwerking met de buitenlanders. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat deze vraag werd gesteld meteen nadat hij zijn vrijlating had beschreven waardoor hij ervan uitging dat de vraag betrekking had op de periode na zijn vrijlating. Deze uitleg komt echter niet overeen met verzoekers uitleg tijdens het gehoor. Toen hij immers werd geconfronteerd met het feit dat hij eerst ontkennend antwoordde op de vraag of ze brieven stuurden, stelde hij dat dit was omdat hij niet wist wat er met een brief werd bedoeld (gehoorverslag 14 januari 2013, 5). Bijgevolg kan verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift niet overtuigen.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker heeft verklaard dat hij op 31/12/1994 is geboren (vragenlijst CGVS, 1). Verzoeker is op dit ogenblik dus meerderjarig en moet bijgevolg als een mannelijke alleenstaande worden beschouwd.

De Raad sluit zich verder aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat burgers in Jalalabad geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op basis van de informatie die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER